

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
Σ' ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Ἰ. Μαρ.ῦ.
ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΔΟΓΗ, διήγημα τοῦ Ὁρμυ.
Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ τῶν Πτηνῶν.
ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ἀνὰ τὴν Ἐκθεσιν.
ΠΟΙΗΣΙΣ : Κρυφὴ ἀγάπη ὑπὸ Ἰ. Μαρ.ῦ.
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ [ΤΗΣ ΧΘΕΣ] ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
Mamzelle Julie, ὑπὸ Δισώπου.
Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΡ, (Συνέχεια καὶ τέλος)
ΠΕΡΙΓΗΓΗΣΙΣ : Ἀφρικανικαὶ περιγήσεις.
ΑΣΙΟΣΗΜΕΙΩΤΑ.
Ἀ λ λ ο γ ρ α φ ί α.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Τὰ ἐκθέματα τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων.—
Τὰ παραπετάσματα τοῦ συρμού.— Ἐν πείραμιν ἀγγλων ἱατρῶν.

Ἡ πόλις ἡμῶν εὐρίσκεται κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς ἑκτακτον καλλιτεχνικὴν διέγερσιν. Τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ καταστήματα, — ἀπὸ μικρῶν ἕως μεγάλων — καὶ αἱ οἰκίαι — ἀπὸ τῶν μεγάλων μέχρι αὐτῶν τῶν μονορόφων οἰκίσκων.

Καὶ ἐν πρώτοις τὰ καταστήματα.

Πρότερον εἶχομεν ἐν ἡμῶν τὸ πολὺ τοιαῦτα προσωρισμένα ἀποκλειστικῶς πρὸς πώλησιν ὡραίων εἰκόνων καὶ ἄλλων κομψῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ τώρα ἐποπλακισάσθησαν τὰ τοιοῦτου εἶδους καταστήματα εἰς βαθμὸν καταπληκτικόν, σχετικῶς πρὸς τὸ εἶδος τῶν, καὶ οὕτω ὁ ἀργὸς περιπατητὴς δύναται πρὸ τῆς μὲν ὁδοῦ ἐκάστου τῶν καταστημάτων τούτων νὰ ἴσταιται ἐπὶ πολὺ θαυμάζων τὰς ἐκτεθειμένας εἰκόνας. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τοῦτο μόνον. Τὰ λοιπὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, εἴτε διότι, ἐκ τῶν πολλῶν θεατῶν τῶν συρρέοντων πρὸ τῶν ἀνωτέρω καταστημάτων, ἐμάντευσαν ὅτι πάσης ἄλλης ρεκλάμας καλλιτέρα εἶνε μία καλὴ ἢ ὅπωςδήποτε ὑποερτὴ εἰκὼν, εἴτε καὶ ἀπλῶς χάριν φιλομουσίας, ἀπερρίσσαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμα τῶν ἀνωτέρω

κομψοπωλείων, καὶ οὕτω οἱ πλείστοι ἔμποροι, ἀπὸ ἐμπορίου πανικῶν μέχρι ἐμπορίου φιλικῶν, κοσμοῦσιν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὰς ὑέλους τῶν καταστημάτων αὐτῶν μὲ μίαν ἢ δύο ἐλαιογραφίας.

Καὶ αἱ οἰκίαι; Ἐκαστος κατασκευαστὴς οἰκίας ἀφείλει ἐφέτος νὰ ζωγραφίσῃ τὴν κυρίαν αὐτῆς προσοφιν κατὰ τὸν Πομπηϊανὸν πολυποικίλον ρυθμὸν, ἢ νὰ κοσμήσῃ αὐτὴν μὲ δύο ἢ τρεῖς ἀρχαϊκὰς εἰκόνας, ἢ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς νὰ θέσῃ σειρὰν μαρμαρίνων Ἀπολλώνων, διότι ἄλλως κινδυνεύει νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀφιλόκαλος. Ὅ,τι ὅμως ἐπὶ τῶν οἰκιῶν θὰ παρατηρησώμεν πρὸς τὸ παρὸν μετὰ προσοχῆς, εἶνε τὰ ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων παραπετάσματα.

Ἐὰν ἐφέτος ὑπάρχει τι ὡς πρὸς τὸ ὅποιον ἑκαστος ζητεῖ μετὰ σπουδῆς νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ γειτονόσ του, τοῦτο βεβαίως εἶνε τὰ παραπετάσματα. Ἐκαστος οἰκοδεσπότης ζητεῖ ποῖον πλέον ἰδιότροπον ὕφασμα νὰ εὕρῃ ὅπως δι' αὐτοῦ καλύψῃ τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων του, καὶ διὰ τοῦτο ἐὰν ὁ περιπατῶν ἐν τῇ ὁδῷ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὰ παραθύρα τῶν οἰκιῶν, θὰ νομίσῃ πρὸς στιγμὴν — ἐὰν ποτε μετέβῃ εἰς Ἰσπανίαν — ὅτι εὐρίσκεται ἐν τινὶ πόλει τῶν Ἰσπανῶν, εἴτινες τόσον παραφύως λατρεύουσι τὰ πολυποικίλα παραπετάσματα, βλέπων πρὸ αὐτοῦ σειρὰν τοιούτων παντοιοχρῶν καὶ εἰς ἄκρον ἀλλοκότων. Ἐπ' ἄλλων μὲν παραθύρων βλέπει τις συμπλέγματα πολυχρῶα σινικῶν τερατουργημάτων, ἄλλου δὲ αἶγας ἢ λέοντας λευκοὺς ἐπὶ κοκκίνου ὕφασματος, ἢ κοκκίνους ἐπὶ ὕφασματος κιτρίνου, ἢ κιτρίνους ἐπὶ λευκοῦ. Ἀλλὰ πάλιν παραπετάσματα εἶνε πάλλευκα, φέροντα κεντητάς χορευτρίδας ἢ χορευτάς, κεφαλὰς ἐλεφάντων ἢ λέοντας πτερωτούς· ἄλλα δὲ, ὁλόμαυρα, ποικίλλονται κατὰ διαστήματα ἀπὸ πολυχρόους στρογγύλας ἀνθοδέσμας ἢ ἀπὸ ζεύγη νέων, χρώματος ἐρυθροῦ.

Τὰ παραπετάσματα εἶνε τῇ ὄντι ἐν τῶν οὐσιωδεστέρων κοσμημάτων ἐνὸς καλῶς κητρεπισμένου θαλάμου, ἴσως καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων καὶ τὸ μόνον ἀντικείμενον ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν χρωματισμῶν τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ δίδῃται μεγίστη προσοχή, διότι δι' αὐτῶν θὰ διέλθῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἐπαμένως ἐκ τοῦ χρώματος αὐτῶν ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ ἢ μὴ τοῦ θαλάμου ὁλοκλήρου ἐπίχρωσις. Παραπετάσματα ἐρυθρὰ, ἐκ λεπτοῦ μεταξίνου ὕφασματος, με παραστάσεις βαθυκιτρίνους κοσμοῦσας τὴν ἐπιφάνειαν

αὐτῶν, καὶ συνδεδεμένα κάτωθεν διὰ χρυσῆς μεταξίνης ταινίας, δὲν εἶνε, νομίζομεν, ἀκατάλληλα διὰ τὰς ὑέλους ἐνὸς κσμφῶς διεσκευασμένου θαλάμου.

Ἔως τώρα ἐγνωρίζομεν πόσον οἱ Ἀγγλοι περιεφρόνουν τὴν ἰδίαν των ζωὴν. Τὸ κατωτέρω πείραμα ἀποδεικνύει μέχρι τίνος βαθμοῦ περιφρονοῦσι τὴν ζωὴν... τῶν ἄλλων.

Ὁ ἰατρός Ἀρνίγκ ἐπεθύμησε νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἡ λέπρα μεταδίδεται διὰ τοῦ ἐνοφθαλμισμού. Μόλις συλλαβὼν τὴν ἰδέαν του, δὲν ἤργησε νὰ προβῇ καὶ εἰς πραγματοποίησίν της, ἐνοφθαλμίσας εὐθὺς τότε, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1885, ἓνα κατὰδικον τῆς ἐπικρατείας Χαβάης, καλούμενον Κεανού.

Μετὰ παρέλευσιν τριετίας, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους τούτου, οἱ ἰατροὶ Ἐμερσον καὶ Κιμβάλ, μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐνοφθαλμισθέντος κατὰδίκου, ὃν εὐρόντες εἰς κατὰστασιν ἀξιολογήνητον, ἔλαβον μεθ' ὅλης των τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπαθείας τὰς ἐξῆς περιγραφὰς ἐξ αὐτοῦ:

Ἔστα ἐξογκωμένα καὶ ὑπερτροφικά. Μέτωπον ἀναλλοίωτον.

Χεῖρες, ἐξοιδημένοι, δάκτυλοι ἐξογκωμένοι εἰς τὸ μέσον καὶ μεμαραμμένοι εἰς τὰ ἄκρα.

Σῶμα: ἡ ράχης πλήρης πλατῶν καὶ ἀνίσων ἐξανθημάτων ὅμοια δὲ τοιαῦτα, προφανῶς προερχόμενα ἐξ ἐσωτερικοῦ μολυσμοῦ καὶ πλατύτερα τῶν πρώτων πληροῦσι τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ σώματος, στῆθος καὶ κοιλίαν.

Κνήμαιο: ἐσωτερικὸς μολυσμὸς προχωρεῖ μειούμενος μέχρι γονάτων, πλατεῖα δὲ καὶ ζωηρόχρους κηλὶς ὑπάρχει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μηροῦ.

Πόδες: ἐξοιδημένοι, καὶ ἡ κυκλοφορία κακὴ.

Ὁ δυστυχὴς οὗτος ὃν οἱ Ἀγγλοι ἰατροὶ χάριν πειράματος ἔφερον εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν, ἦτο μὲν τῷ ὄντι καταδικασμένος εἰς θάνατον, ἀλλὰ δὲν ὑπεχρεοῦτο βεβαίως καὶ νὰ ὑπομείνῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη τοιαύτην φρικτὴν δοκιμασίαν.

Μία σκέψις τοῦ Ἀλφόνσου Κάρε.

— Θέλετε ν' ἀποκτήσῃτε ὑπηρετήν πιστὸν, ἀφοσιωμένον, πάντοτε παρόντα, ὅστις νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀνταγαπᾶται ἀπὸ σᾶς; ... συνειθίσατε νὰ ὑπηρετῆσθε μόνοι σᾶς.

Εἰς τὸ Καφενεῖον.

— Τί παίρνει ὁ κύριος;

— Παίρνω κρύο, καὶ παρκαλῶ νὰ μοῦ κλείσῃς τὴν πόρτα.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

(Συνέχεια)

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ὁ Ροζὲν ἔνευε πρὸς τὸν ἡρωϊκῶς ἐργαζόμενον πρὸ τοῦ πυράχνου τοῦ Μοντ-βριάν. Ὁ κόμης ἔσπευσε πλησίον του.

— Ἴδου μία ἐπιστολὴ ἣν ἐκόμισε διὰ σᾶς εἰς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου.

Ὁ Ρουδεβέργ τὴν ἔλαβε τρέμων. Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ τὴν ἔστρεψε καὶ τὴν ἐπανέστρεψε μετὰ τῶν χειρῶν του ὡς ἔκν ἡγνῶσι ν' ἀναγινώσκῃ. Ἐσχίσε τὸν φάκελον. Ἐβρίψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν γραφομένων, καὶ τὸ στῆθος του ἐξογκώθη ὑπὸ λυγμῶν. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε ξηρῶς αὐτὰς μόνας τὰς λέξεις:

— Εἶνε ἀνωφελεῖς. Ἀπαίτω ἔως αὐριον νὰ ἔχετε φύγει!

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πύραυρον. Προσεπάθησε νὰ ἐργασθῇ καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του. Τὸ βλέμμα του ἐξορώθη ἐκ τῶν δακρῶν. Βαθυμδὸν ἤρχισε νὰ περιπίπτῃ εἰς ἀδεξιότητάς αἰτίνας ἐκίνουν τοὺς γέλωτας τῶν ἐργαζομένων πλησίον του. Δὲν ἤκουεν. Ὁ διευθυντής, βαδίζων πρὸς τὸ μέρος του, τῷ ἀπετίθη μετ' ὀννον φιλικόν, διότι ἐμάντευεν ὅτι μυστικὸν τι ὑπῆρχε μετὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ πύργου, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπεμακρύνθη. Ὑπαχρεοῦτο νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Ἐδιώκετο ὑπ' ἐκείνης. Ἐκεῖνη δὲν θά τὸν ἡγάπα πλέον, δὲν θά ὑπέρερε πλέον δι' αὐτόν... Ὡ! πόσον μετεβλήθη, ἡ ὥραία Γενεβιέδη! Εἰς τὸ πνευμά του ἐπανήρχοντο, ἐπὶ τοῦ μεγάλου πίννακς τῶν συμβάντων τοῦ παρελθόντος, οἱ εἴδοι περὶ ἐγκαταλείψεως οὗς τοσάκις ἐκεῖνη ἐξεδήλωσεν, — ὡς ἐπίτης καὶ λόγοι ζωγραφίζοντες τὴν τρυφεράν της ψυχὴν: «Πρόσεχε καλῶς! Γνωρίζεις, σὲ μόνον ἔχω!» ὁπότε αὐτὸς μετέβαινεν εἰς τὸ κυνήγιον.

Ἐξῆλθε τοῦ ὑελουργεῖου καὶ ἔλαβε τρέχων τὴν ἄγρουν εἰς Κλερμαρέ.

— Ἐ! πηγαίνει νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, ἔλεγον οἱ ἐργάται... μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσι, τὸ μυστηριώδες τοῦ ὕφους του καὶ τὴν συμπάθειαν ἣν ὁ Ροζὲν ἐφάνειτο δεικνύων πρὸς αὐτόν.

Εἰς Κλερμαρέ, ἐστάθη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ περιβόλου. Τί ἤθελεν ἐκεῖ; Βλέπων τις αὐτὸν οὕτω δειλῶς ὀλισθαίνοντα διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἠδύνετο νὰ τὸν ἐκλάβῃ διὰ κλέπτῃ. Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις ἀρκετὰ χωρὶς κινεῖς νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἐν μέσῳ τοῦ σκότους λάμπουσι τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας καὶ ἀπὸ κειροῦ εἰς κειρὸν παρκατρεῖ, χωρὶς νὰ τὰς ἀναγνωρίζῃ, σιγῆς κενῆς κινουμένας ὀπισθεν τῶν παρκαπετασμάτων. Ὁ Τουρζὴς εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ πύργου; Τὸ ὑποθέτει, καὶ ἡ καρδία του πληροῦται μίσους. Διότι τὸν ἀποστρέφεται, τότε μᾶλλον ὅσον ἐκεῖνος εἶνε καθ' ὅλα ὑπαδεστότερος